

The background of the cover is a photograph of a room corner. On the left is a dark wood window with multiple panes. To the right, on a wooden desk, sits a vintage typewriter and a stack of books. In the foreground, there is a green plant and the corner of a brown leather armchair. The lighting is soft, coming from the window.

La Comédiathèque

*Fereastră
de vizavi*

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.
Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.
Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o
autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind
reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-
ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Fereastra de vizavi

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Un romancier în vârstă, aflat în pragul sinuciderii, vede cum o tânără dă buzna în
apartamentul lui, pretinzând că și-a pierdut motanul. O vizită care îi va schimba
viața...

Personaje

Alexandre

Madison

© La Comédiathèque

Salonul unui apartament parizian, cu o atmosferă boemă. Pe un birou mic se află o mașină de scris veche și câteva dosare. Intră Alexandre, scriitor trecut de șaizeci de ani, îmbrăcat cu o dezinvoltură studiată. Ține în mână o frânghie cu un laț. Privește spre tavan, apoi se urcă pe un scaun, căutând aparent un loc de care să agațe frânghia. Nu pare să găsească nimic potrivit și coboară. Se așază la birou și oftează obosit. Deschide un sertar, scoate un pachet de țigări și duce una la gură. În loc s-o aprindă, o pune pe birou și scoate din sertar un pistol. Privește arma îndelung. Se aud câteva bătăi ușoare în ușă. Pierdut în gânduri, nu le aude. Își lipește țeava pistolului de tâmplă. Se bate din nou la ușă, puțin mai tare. Tot nu aude. Pare să ezite înainte de a apăsa pe trăgaci. Închide ochii... Atunci, în fața lui apare brusc o tânără. Este Madison, studentă, între douăzeci și treizeci de ani, îmbrăcată destul de clasic.

Madison (strigând) – Nu!

Surprins, Alexandre tresare. Sare în picioare și îndreaptă arma spre Madison.

Alexandre – O singură mișcare și sunteți moartă!

Madison – Nu trageți, vă rog!

Alexandre – Măinile sus!

Tânăra ridică imediat brațele.

Madison – Uitați, vedeți? Nu sunt înarmată... Acum, vă rog, lăsați pistolul jos.

Văzând că tânăra pare inofensivă, coboară pistolul.

Alexandre – Ce naiba faceți aici? Și cum ați intrat, în primul rând?

Madison – O să vă explic totul... Lăsați-mă doar să-mi trag sufletul...

Alexandre – Sunteți nebună! Era să mor de inimă!

Madison – Îmi pare rău, ușa era întredeschisă și...

Alexandre – Și ați luat asta drept invitație să intrați la mine...?

Madison – Nu, dar...

Alexandre – Ce vreți? Să mă jefuiți? Nu e nimic de valoare aici, credeți-mă.

Madison – Sunt vecina dumneavoastră.

Alexandre – Vecina de alături? Are optzeci de ani...

Madison – Vecina de vizavi... (Arătând spre o fereastră imaginară, în direcția publicului.) Fereastra aceea e a apartamentului meu.

Alexandre – De vizavi? Apartamentul e gol de ani de zile.

Madison – Nu mai e.

Alexandre – Bine... Și?

Madison – Mi-am pierdut motanul... Nu cumva l-ați văzut? Sau poate s-a strecurat și el la dumneavoastră, tot fără invitație...

Alexandre – Ei bine, nu. Se pare că motanul dumneavoastră e mai bine crescut decât dumneavoastră...

Pare foarte afectată.

Madison – A dispărut de două zile. Am pus afișe peste tot prin cartier, cu numele și fotografia lui. Nu le-ați văzut?

Alexandre – Ies foarte rar... și nu mă uit niciodată la asemenea afișe. În plus, nu mă pricep deloc la fizionomia pisicilor...

Face câțiva pași prin cameră.

Madison – Tofu! Tofu!

Alexandre – Ce v-a apucat să strigați așa? Sunteți bolnavă?

Madison – Îl cheamă Tofu.

Alexandre – Motanul dumneavoastră se numește Tofu? Vă bateți joc de mine...

Madison – Deloc. De ce?

Alexandre – Bine, motanul dumneavoastră se numește Tofu și n-a mai venit acasă de două zile. Nu e chiar o tragedie, nu?

Madison – Ba da! Dacă nu-l găsesc repede, poate să moară... E un motan de apartament, înțelegeți? Nu e obișnuit să trăiască pe stradă...

Alexandre – Foarte regretabil. Pe vremea mea, pisicile trăiau la țară. Sau, cel mult, dacă aveai o casă cu grădină. Toată ziua vânau șoareci și se întorceau acasă doar când nu prinseseră nimic, ca să le dai de mâncare, să le mângâi puțin și să le lași să doarmă pe canapea...

Madison – Ei bine, motanul ăsta nu mănâncă șoareci. E vegetarian.

Alexandre – Poftim?

Madison – Eu nu mănânc carne și nici motanul meu.

Alexandre – Și atunci ce mănâncă?

Madison – Bobițe! Bobițe cu legume, ca mine.

Alexandre – Și dumneavoastră mâncați bobițe?

Madison – Mi se întâmplă. Mă rog, nu din bobițele motanului, evident.

Alexandre – Un motan vegetarian... Nici nu știam că există... Și de-asta îl cheamă Tofu...?

Madison – Da... și pentru că e puțin țicnit.

Alexandre – Și îmi imaginez că renunțarea la carne a fost alegerea lui personală, bineînțeles...?

Madison – În orice caz, nu s-a plâns niciodată.

Alexandre – Și... credeți că acum, la circ, tigrilor și leilor li se dau și lor bobite cu legume?

Madison – Nu știu... Oricum, eu sunt împotriva folosirii animalelor la circ...

Alexandre – Dar nu și împotriva motanilor ținuți în apartament...

Madison – Înțeleg că dumneavoastră nu aveți animale de companie...

Alexandre – Nu. Detest ideea de animal domestic. Și ideea de domesticire, în general. *(Cu un aer amenințător.)* Eu însumi am rămas un sălbatic...

Deloc impresionată, privește în jurul camerei.

Madison – Deci nu mi-ați văzut motanul?

Alexandre – Nu, nu v-am văzut motanul vegan. Și, dacă-mi permiteți, cred că această conversație absurdă a durat destul.

Încremenește brusc.

Madison – Tăceți!

Alexandre – Poftim?

Madison – N-ați auzit un mieunat?

Alexandre – Un mieunat? Nu, deloc. Dar încep să aud mai prost. O să vedeți când ajungeți la vârsta mea: să auzi mai prost are și avantajele lui. Mai ales când ai vecini gălăgioși...

Madison – Vă asigur că eu nu fac zgomot. Locuiesc în apartamentul de vizavi de mai bine de o lună și dumneavoastră credeți încă că e gol.

Alexandre – Bine. N-am observat că sunteți acolo și aș prefera să rămână așa. Dacă nu mai aveți nimic să-mi spuneți, lăsați-mă să-mi văd de treabă și continuați să vă căutați motanul...

Madison – Bine. Nu vă mai deranjez...

Alexandre – Mulțumesc.

Dă să plece, apoi se răzgândește.

Madison – Dar... nu prea-mi vine să vă las așa.

Alexandre – Cum adică, așa...?

Madison – Păi... când am intrat, erați pe punctul să...

Alexandre – Să ce...?

Madison – Nu păreați prea bine, nu?

Alexandre – Ce vă face să credeți asta?

Madison – Aveați un pistol la tâmplă.

Privește surprins pistolul pe care încă îl ține în mână.

Alexandre – A, asta... Și?

Madison – Păi... păreți puțin... deprimat, nu?

Alexandre – Deprimat...? Domnișoară, când aveam vârsta dumneavoastră, deviza generației mele era: trăiește repede, mori tânăr și lasă în urmă un cadavru frumos. Vă spune ceva?

Madison – James Dean...

Alexandre – Făceam sex fără prezervativ, mergeam pe motocicletă fără cască și înghițeam tot felul de substanțe interzise despre care, credeți-mă, nimeni nu știa exact ce conțineau... Cincizeci de ani mai târziu, puținii bătrâni ca mine care au supraviețuit acelei epoci binecuvântate ies în stradă de frica vaccinurilor... Și vreți să nu fiu deprimat?

Madison – Înțeleg...

Alexandre – Nu cred... Dar dacă aveți ghinionul să ajungeți la vârsta mea, o să vedeți. Bătrânețea e un naufragiu.

Madison – Așa se spune...

Alexandre – Și pe bună dreptate. Să îmbătrânești înseamnă să treci de la Rebel fără cauză la memorii de dincolo de mormânt.

Madison – Frumos spus.

Alexandre – Da... Problema e că, în zilele noastre, tinerii se poartă deja ca niște bătrâni.

Madison – În toate epocile, tinerii au vrut să schimbe lumea, nu?

Alexandre – Cei de azi nu mai vor să schimbe lumea. Vor doar să salveze planeta. Și nu prea pare să le iasă...

Madison – Dar dumneavoastră ați reușit să schimbați lumea?

Alexandre – Nu. Dar măcar ne-am distrat.

Madison – Acum nu prea mai păreți să vă distrați...

Alexandre – Nici dumneavoastră, după cât se vede... Altfel n-ați fi în cuplu cu un motan...

Madison – Măcar nu sunt singură...

Alexandre – Și chiar credeți că salvați planeta... hrănind bietul carnivor, care n-a cerut nimic, cu boboite de legume?

Madison – Nu știu... Dar ca să schimbi lumea, trebuie mai întâi să salvezi planeta, nu? La ce-ar folosi să faci revoluție pe Titanic?

Alexandre – Oricum, îi invidiez pe toți cei din generația mea care au murit înainte de treizeci de ani. Vi-i imaginați pe Jimi Hendrix și Janis Joplin într-un azil de bătrâni, discutând despre pericolele unui vaccin între două partide de Scrabble? Mai bine mor decât să văd așa ceva...

Madison – Nu spuneți asta...

Alexandre – Din păcate, literatura nu e foarte rock'n'roll. Iar scriitorii, de cele mai multe ori, mor în patul lor.

Madison – Sunteți scriitor?

Alexandre – Nu vă privește... Nici nu știu de ce vorbesc despre toate astea cu dumneavoastră. Nici măcar nu vă cunosc... Și, apropo, ce mai faceți aici?

Pune pistolul înapoi în sertar.

Madison – Ați fi putut să vă răniți...

Alexandre – Aș fi putut să vă omor și pe dumneavoastră... Când intri neinvitat în casa cuiva, există întotdeauna riscul ăsta. Aș fi invocat legitima apărare și probabil nici n-aș fi fost condamnat... *(Ea pare să ametească. El observă și se îngrijorează.)* Vă simțiți bine?

Madison – Scuzați-mă, o să-mi treacă... Aveți un pahar cu apă?

Ezită o clipă.

Alexandre – Așezați-vă puțin. Vă aduc eu...

Iese. Ea își revine imediat și profită ca să cerceteze camera din priviri. Ia de pe birou fotografia înrămată a unei femei și o examinează. O pune repede la loc când el revine cu un pahar cu apă și i-l întinde.

Madison – Mulțumesc...

Ia paharul și îl golește dintr-o înghițitură.

Alexandre – Vă simțiți mai bine?

Madison – Da, mulțumesc...

Face un efort să devină ceva mai amabil.

Alexandre – Îmi pare rău că vă primesc așa... Nu prea mai sunt obișnuit să am musafiri...

Madison – Deci locuiți singur și dumneavoastră?

Alexandre – Se vede chiar atât de tare?

Madison – Din ce mi-ați spus, presupun că nici copii nu aveți.

Alexandre – De ce credeți că n-am copii?

Madison – Aveți?

Alexandre – Nu... Și când văd lumea de azi, aproape că mă bucur că n-am...

Madison – Da...

Alexandre – Dacă vreți să salvați planeta, ar trebui poate să începeți prin a nu face copii, nu?

Madison – Dar... dacă nu mai facem copii, cum mai salvăm omenirea?

Alexandre – Și când te gândești că Franța e totuși una dintre țările în care se trăiește cel mai bine...

Madison – Da. Tocmai de aceea am ales să vin să locuiesc aici...

Alexandre – Nu sunteți franțuzoică...?

Madison – Mă cheamă Madison. Sunt americană.

Alexandre – Totuși vorbiți franceza perfect, fără niciun accent...

Madison – Bunica mea era franțuzoică. Ea m-a învățat franceza. Am venit la Paris să studiez literatura la Sorbona.

Alexandre – Și e o pură întâmplare că tocmai astăzi ați dat peste mine... Madison.

Madison – Dumneavoastră sunteți Alexandre, nu?

Alexandre – De unde știți?

Madison – V-am văzut numele pe una dintre cutiile poștale de la intrare. Alexandre Delacroix... Sunteți rudă cu...

Alexandre – Cu pictorul? Nu, deloc.

Madison – Cu scriitorul!

Alexandre – Sunteți americană și îl cunoașteți pe Alexandre Delacroix... pe care în Franța aproape că l-a uitat toată lumea.

Madison – Exagerați... Alexandre Delacroix e cunoscut și dincolo de granițele Franței. Cel puțin printre cei interesați de literatură. Deci?

Alexandre – Da... Eu sunt.

Madison – Nu se poate! Alexandre Delacroix, autorul legendar al câtorva capodopere ale literaturii secolului XX!

Alexandre – Dacă spuneți dumneavoastră...

Madison – Scriitorul misterios, retras de ani de zile, care n-a mai publicat nimic și refuză orice interviu... Chiar dumneavoastră sunteți?

Alexandre – Ceva îmi spune că ştiaţi deja asta înainte să intraţi cu forţa la mine. Mă înşel?

Ezită o clipă.

Madison – Nu. Recunosc...

Alexandre – Deci aţi inventat povestea cu motanul doar ca să obţineţi un interviu...

Madison – Povestea cu motanul e adevărată, vă jur... Dar e adevărat şi că, atunci când am închiriat apartamentul de vizavi, aveam ceva în minte.

Alexandre – Aţi închiriat în mod deliberat apartamentul de vizavi ca să mă spionaţi?

Madison – Să vă spionez? Deloc! Sunt o mare admiratoare a operei dumneavoastră. Când am ajuns la Paris, am încercat să vă contactez. Dar agentul dumneavoastră mi-a transmis că nu vreţi să vedeţi pe nimeni.

Alexandre – Şi ce anume n-aţi înţeles din fraza asta?

Madison – Am traversat Atlanticul în speranţa că vă voi întâlni. Îmi căutam o locuinţă. Apartamentul de vizavi era de închiriat şi am profitat de ocazie...

Alexandre – Sunteţi complet nebună! Vă avertizez: dacă nu mă lăsaţi în pace, depun plângere pentru hărţuire. Şi, în fond, ce vreţi de la mine? Sunteţi jurnalistă?

Madison – Sunt studentă, v-am spus. Mi-am scris lucrarea de master despre opera dumneavoastră, la New York. Apoi am hotărât să vin la Paris ca să-mi continui cercetarea, fiindcă Parisul e decorul multora dintre romanele dumneavoastră. Pentru americani, Parisul rămâne oraşul romantic prin excelenţă.

Alexandre – Şi cu asemenea clişee credeţi că veţi descoperi sensul ascuns al operei mele?

Madison – Vreţi să aflaţi titlul tezei mele?

Alexandre – Nu.

Madison – „Figura absenţei în universul romanesc al lui Alexandre Delacroix.”

Alexandre – Aţi înţeles totul... La cei mai mulţi oameni, începând cu dumneavoastră, cel mai mult îmi place absenţa lor. De aceea vă rog să plecaţi.

Madison – Când ai şansa să studiezi opera unui autor în viaţă, e firesc să vrei să-l întâlneşti. Ca să-l cunoşti puţin mai bine. Şi, cunoscându-i viaţa, să-i înţelegi mai bine opera.

Alexandre – E o greşeală, vă asigur. Mai bine studiezi opera fără să ştii nimic despre autor. Mulţi mari scriitori au fost oameni foarte mărunţi în viaţa de zi cu zi. Uneori chiar nişte ticăloşi. Şi e valabil şi pentru artiştii, şi pentru savanţi. Aşa stau lucrurile. Geniile au rareori de câştigat când ajungi să le cunoşti îndeaproape... Deşi, staţi liniştită, nu mă consider un geniu...

Madison – Înţeleg modestia, dar totuşi... Un interviu exclusiv cu autorul Cronicilor din Cartierul Latin ar fi încununarea perfectă a cercetării mele.

Alexandre – Ați citit romanul?

Madison – Tocmai cartea aceea m-a convins să vin să studiez la Paris. Pentru mine, e cel mai bun roman al dumneavoastră.

Alexandre – Și totuși nu e cel care s-a vândut cel mai bine...

Madison – Presupun că este în mare parte autobiografic.

Alexandre – V-am spus... Pentru cititor nu are nicio importanță...

Madison – Ca să nu mai vorbim despre manuscrisul acela misterios la care se spune că lucrați de ani de zile...

Alexandre – Nu scriu nimic. E o poveste întreținută de editorul meu, ca lumea să nu mă uite de tot și să se mai vândă câteva dintre cărțile mele vechi. Oricum, nu dau niciun interviu. Nici dumneavoastră, nici nimănui altcuiva. *(Se apropie amenințător de ea.)* Acum ieșiți!

În loc să plece, ea îi ține piept.

Madison – Nu!

Pare surprins de hotărârea ei.

Alexandre – Cum adică, nu?

Madison – Nu vă las să vă sinucideți înainte să-mi acordați interviul. Pentru interviul ăsta aș fi fost în stare să traversez Atlanticul înot!

Alexandre – Întoarceți-vă de unde ați venit pe hidrobicicletă, dacă vreți. Nu e problema mea...

Ea pare din nou pe punctul de a leșina.

Alexandre – E a doua oară când sunteți pe punctul să leșinați în fața mea... Citiți prea multe romane siropoase, domnișoară. În zilele noastre, în afară de teatru, femeile nu mai leșină la fiecare supărare...

Madison – Nu mă prefac, vă asigur.

Pare să ezite.

Alexandre – Vreți să chem o ambulanță?

Madison – Nu, dar trebuie să mă așez puțin.

Alexandre – Și după aceea plecați?

Madison – Promit.

Se așază și își trage sufletul.

Alexandre – V-am dat deja un pahar cu apă... Vreți un pahar de coniac?

Madison – Vreți să mă terminați de tot?

Alexandre – E prea târziu, din păcate. Ar fi trebuit să vă împușc imediat. Puteam invoca legitima apărare. Acum n-aș mai putea nega premeditarea...

Madison – De ce țineți un pistol în casă?

Alexandre – La început îl țineam ca să-i sperii pe musafirii nepoftiți. Se pare că nu e suficient...

Madison – Chiar dacă sunteți puțin mizantrop, ca mulți scriitori... cu toții avem nevoie de companie, nu?

Alexandre – Simt că o să-mi sugerați să-mi iau un motan... Vreți să scăpați de al dumneavoastră?

Madison – Nu vă apasă singurătatea?

Alexandre – Singurătatea... E ca cafeaua. La început e puțin amară. Apoi te obișnuiești. Pe urmă începe să-ți placă. Și, în cele din urmă, nu mai poți fără ea.

Madison – Ar trebui să publicați un volum de aforisme. Sunt sigură că s-ar vinde foarte bine.

Alexandre – Și ce înseamnă, de fapt, să nu fii singur? Să trăiești în cuplu și să repeți aceleași banalități tot anul? Să-ți vezi familia sau prietenii din când în când, având grijă să eviți toate subiectele importante care ar putea provoca o ceartă? Să dai de vecini pe scară și să discuți despre vreme? Să vorbești cu motanul prefăcându-te că te înțelege?

Madison – Când scrieți, totuși, vă adresați cuiva.

Alexandre – Tocmai de aceea m-am lăsat de scris.

Madison – Nu vă cred.

Alexandre – Nu vă cer să mă credeți. Vă cer să mă lăsați în pace...

Madison – Deci nu vreți să-mi acordați interviul?

Alexandre – Nu mai am nimic de spus. Mai rău: nu mai am nici cu cine să vorbesc. Și sunt zile în care nici cu mine însumi nu mai am chef să vorbesc.

Madison – E trist...

Alexandre – Asta e viața... Și, într-un fel sau altul, a mea se apropie de sfârșit...

Madison – Poate și a mea...

Alexandre – Sunteți cu patruzeci de ani mai tânără decât mine. Aș putea să vă fiu tată.

Madison – Sau chiar bunicul meu.

Alexandre – Mulțumesc pentru precizare. Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Oricum, viața dumneavoastră abia începe.

Madison – Da... Dar s-ar putea termina foarte curând...

Alexandre – Ce vreți să spuneți?

Madison – Am o boală de inimă. Medicii spun că mai am doar câțiva ani de trăit. Poate doar câteva luni. De aceea am venit în Franța să-mi împlinesc un ultim vis. Să vă întâlnesc...

Vestea îl tulbură vizibil.

Alexandre – Cum adică, o boală de inimă?

Madison – M-am născut cu o malformație cardiacă. Inima mea e prea fragilă. Poate ceda oricând.

Alexandre – De asta vi se face rău?

Madison – La cea mai mică supărare, inima începe să-mi bată prea repede și se poate opri.

Ezită o clipă.

Alexandre – Să nu-mi spuneți că ați inventat povestea asta ca să mă obligați să nu vă supăr... și astfel să accept interviul.

Madison – Din păcate, nu...

Alexandre – Îmi pare rău.

Madison – Nu e vina dumneavoastră.

Alexandre – Nu, dar ce ironie. Eu sunt bătrân, nu mai am chef de nimic și mă gândesc să termin cu toate... Dumneavoastră sunteți tânără, aveți toată viața înaintea, iar inima vă trădează...

Madison – Nu pot schimba nimic. La ce bun să mă revolt?

Alexandre – Și, pe deasupra, continuați să zâmbiți...

Madison – Îmi spun că lunile care mi-au rămas ar putea fi cele mai frumoase din viața mea.

Alexandre – Bucuria dumneavoastră de a trăi mă deprimă. Nu vă îndoiiți niciodată de nimic?

Madison – Nu mai am timp pentru îndoieli. De asta am dat buzna în casa dumneavoastră...

O pauză.

Alexandre – Și chiar nu există nicio speranță?

Madison – Ba da, un transplant. Dar trebuie găsit un donator...

Alexandre – V-aș putea oferi inima mea, eu nu mai am nevoie de ea... Mă sinucid și vă donez organele...

Madison – Mi-e teamă că nu e atât de simplu. Mai ales cu inima. Nu e ca la organele pe care le avem în pereche. Rinichii, plămânii...

Alexandre – Testiculele...

Madison – Pentru inimă, donatorul trebuie să fie în moarte cerebrală...

Alexandre – În moarte cerebrală? Uneori mă întreb dacă nu cumva sunt deja. Ca mulți dintre cei din jurul meu, de altfel...

Madison – Donatorul trebuie să fie mort, inima să fie sănătoasă și să poată fi prelevată foarte repede. Din păcate, asemenea situații sunt rare. Iar lista celor care așteaptă un transplant e foarte lungă...

Alexandre – Se spune că în China se prelevează uneori organe de la condamnați la moarte. Foarte practic, evident. Se stabilește mai întâi data transplantului, iar execuția are loc în aceeași zi.

Madison – Dar e îngrozitor...

Alexandre – Da, dar așa... cel care primește organul are timp să vină liniștit cu avionul din Europa sau din Statele Unite. Unii profită și fac puțin turism. Bineînțeles, nu e gratis. N-am idee cât costă o inimă acolo. V-ați interesat?

Madison – Nu...

Alexandre – Probabil găsiți ușor pe internet...

Madison – Mulțumesc.

Alexandre – Îmi pare rău, n-ar trebui să glumesc cu asta... mai ales cu dumneavoastră. Dar, până la urmă, umorul e cam tot ce ne-a mai rămas, nu?

Madison – Da...

Alexandre – Chiar dacă ce v-am povestit e orice, numai glumă nu...

Madison – Mai bine aș muri decât să trăiesc cu inima unui condamnat la moarte... chiar dacă ar fi a dumneavoastră. Deci?

Alexandre – Deci ce?

Madison – O să fiți atât de crud încât să mă lăsați să plec fără să-mi împlinesc visul?

Alexandre – Sunteți foarte încăpățânată...

Madison – O iau drept compliment.

Alexandre – Dar cine îmi spune că nu mințiți?

Madison – Cine ar inventa o asemenea poveste? Doar ca să obțină un interviu cu un scriitor pe care toată lumea l-a uitat deja...

Alexandre – În sfârșit recunoașteți că toată lumea l-a uitat pe Alexandre Delacroix.

Madison – Atunci e un da?

Alexandre – Da. Imediat ce-mi arătați un dosar medical care să dovedească faptul că nu mințiți.

Madison – Îmi pare rău, nu-l am la mine.

Alexandre – Locuiți chiar vizavi... Mergeți să-l luați...

Madison – Credeam că mă puteți crede pe cuvânt. Recunosc, sunt puțin dezamăgită.

Alexandre – Dacă vă acord interviul, să știți că asta e doar începutul. Sunt genul de om care dezamăgește. O să vedeți.

Se ridică și cercetează încăperea. Privirea îi cade pe vechea mașină de scris.

Madison – Mai scrieți la mașină?

Alexandre – Pe mașina asta am scris toate romanele mele. Dar nu încercați să mă prindeți cu vorba. V-am spus că n-am mai scris de ani întregi.

Madison – De ce?

Alexandre – Cuvintele sunt ca bancnotele: dacă pui prea multe în circulație, își pierd valoarea... Uitați-vă la rețelele sociale. Toată lumea simte nevoia să-și publice de zece sau douăzeci de ori pe zi părerea despre orice. O inflație de monedă falsă care a devalorizat-o pe cea adevărată. Cuvintele nu mai înseamnă nimic.

Madison – Nu-i poți împiedica pe oameni să vorbească. Înainte discutau la cafenea, azi pe rețelele sociale. Dar vor exista mereu și mari scriitori. Ca dumneavoastră.

Alexandre – Marii scriitori nu se mai citesc. Sunt citați. La întâmplare și adesea greșit. Mereu aceleași fraze, repetate până își pierd complet sensul... Copierea a înlocuit gândirea, iar emoticoanele au înlocuit sentimentele.

Madison – Îmi permiteți să vă citez în concluzia tezei?

Alexandre – O să fiu acuzat de elitism. O să mi se pună în gură ideea că doar o minoritate are dreptul să vorbească, iar ceilalți trebuie să tacă și să asculte. Fals. Eu cred că ar trebui să tăcem cu toții.

Madison – Ce propuneți? Un minut de tăcere?

Alexandre – Un minut? Nu. Un an întreg. Un secol. Un mileniu de tăcere. Poate așa cuvintele și-ar recăpăta sensul după diareea verbală care s-a revărsat în ultimii ani pe rețelele sociale.

Madison – E o analiză interesantă. Dar se mai spune că ați încetat să scrieți după o mare suferință din dragoste...

Alexandre – Se spun multe...

Madison – Dar nici nu dezmințiți...

Alexandre – Asta nu înseamnă că e adevărat...

Ia din nou fotografia de pe birou.

Madison – Cine e femeia din fotografie?

Alexandre – Nu vă privește.

Madison – E frumoasă.

Alexandre – Chiar dacă sunteți cu adevărat bolnavă, asta nu vă dă dreptul să-mi scotociți viața privată.

Madison – Am remarcat fotografia imediat ce am intrat... și am avut impresia că chipul ei îmi era familiar.

Îi ia fotografia din mână, o privește, apoi o pune la loc.

Alexandre – E o femeie pe care am iubit-o cu foarte mult timp în urmă...

Madison – Pe vremea când erați hippie?

Alexandre – De fapt, nu eram chiar hippie... Eram deschis ideilor noi. Și mai fumam câte un joint din când în când. Dar aveam grijă de sănătatea mea și mă gândeam deja la carieră. Ca să scrii, ai nevoie de un anumit confort, știți? Ca să devii un mare scriitor, uneori trebuie să rămâi un mic burghez...

Madison – Dar ea?

Alexandre – Ea era o femeie liberă. Trăia numai în prezent. De pe o zi pe alta.

Madison – Unde ați cunoscut-o?

Alexandre – Pe palier... Locuia în apartamentul de vizavi, cel în care stați dumneavoastră acum. Îl împărțea cu tot felul de prieteni veniți pentru o vreme. Oameni din toată lumea. Muzicieni, artiști... Era genul acela de apartament boem din Parisul anilor șaptezeci, cu ușa mereu deschisă.

Madison – Și, pentru că ușa era deschisă, într-o zi a profitat și a plecat. Ca motanul meu...

Alexandre – Voia să vadă lumea. Să trăiască experiențe noi. Să cunoască oameni noi. Cuplul tradițional nu era tocmai idealul generației noastre. Al ei, în orice caz, sigur nu.

Madison – Dar vă iubea...

Alexandre – Da. În felul ei, cred. Chiar dacă nu mă iubea doar pe mine...

Madison – Iubirea liberă...

Alexandre – Nu voiam să semănăm cu părinții noștri și aveam dreptate. Doar că nu prea știam ce să inventăm în loc. Ceva care să și dureze... Trăiam clipa. Nu ne imaginaserăm că o să îmbătrânim... Iar cei care n-au murit înainte de treizeci de ani au îmbătrânit adesea foarte prost. Ați întâlnit vreodată un hippie bătrân? Nu e o priveliște prea frumoasă, vă asigur...

Madison – Deci ați lăsat-o să-și continue călătoria singură...

Alexandre – N-aș fi putut s-o opresc... și nici n-aveam dreptul. Într-o dimineață, pur și simplu a plecat...

Madison – Unde?

Alexandre – În Afganistan. Astăzi pare ireal, dar pe atunci mulți tineri occidentali ajungeau acolo în drumul lor spre Asia. Totul era ieftin, iar Orientul avea pentru generația noastră o aură aproape mitică. Cu ce câștigai într-un an la Paris puteai trăi un an acolo. Pentru mulți tineri hippie, Afganistanul părea aproape un paradis.

Madison – Dar dumneavoastră ați rămas...

Alexandre – Eu mă gândeam deja la viitor... și înțelegeam că viitorul meu nu era în Afganistan.

Madison – Totuși ați fi putut s-o însoțiți. Din dragoste...

Alexandre – Sigur... și probabil m-ar fi lăsat să merg cu ea. Dar visul ei nu era o călătorie în doi. Cu atât mai puțin o lună de miere. Asia era pentru ea o călătorie inițiativă, făcută cu alți tineri, departe de modelul burghez al iubirii în doi...

Madison – Așa că ați rămas la Paris... dar n-ați uitat-o niciodată.

Alexandre – Speram că într-o zi se va întoarce... Sau măcar că-mi va trimite un semn. O carte poștală... Dar n-am mai văzut-o niciodată.

Madison – N-ați încercat s-o găsiți?

Alexandre – Internetul nu exista... Când cineva hotăra să dispară din viața ta, chiar dispărea. Și apoi au trecut anii...

Madison – Acum ați putea încerca s-o găsiți.

Alexandre – La ce bun? Poate a murit. Sau poate e măritată, are cinci copii și cântărește o sută douăzeci de kilograme.

Madison – Sau poate trăiește, e încă o femeie frumoasă și se mai gândește din când în când la dumneavoastră.

Alexandre – Prefer să nu știu... și să păstrez imaginea tinerei frumoase din fotografia asta. Vă imaginați șocul după patruzeci de ani? Pe noi înșine nu ne vedem îmbătrânind, dar la ceilalți observăm imediat cât au îmbătrânit, credeți-mă.

Madison – Nu sunt sigură că eu o să apuc să mă văd îmbătrânind...

Alexandre – Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

O pauză.

Madison – N-ați auzit un mieunat?

Alexandre – Nu... tot nimic...

Madison – Poate s-a ascuns pe undeva pe aici...

Alexandre – Sper că nu.

Madison – Promiteți-mi că, dacă mor, o să aveți grijă de motanul meu.

Alexandre – Hai, doar n-o să muriți! Și, până la urmă, probabil motanul va muri înaintea dumneavoastră. Cred... Cât trăiește un motan?

Madison – Cam cincisprezece ani.

Alexandre – Și a dumneavoastră câți ani are?

Madison – Doi.

Alexandre – Aha...

Madison – Deci? Ați accepta să-l adoptați?

Alexandre – Vă reamintesc că, atunci când ați intrat aici, aveam un pistol la tâmplă.

Madison – Tocmai. V-ar da un motiv să nu vă sinucideți...

Alexandre – Adică faptul că ar trebui să hrănesc un motan cu bobite de legume și să-i schimb litiera în fiecare zi?

Madison – Faptul că ar trebui să aveți grijă de cineva, da. Că ar exista cineva care ține la dumneavoastră, are nevoie de dumneavoastră și vă așteaptă acasă seara.

Alexandre – Să mă aștepte? Aproape că nu mai ies din casă. Cu atât mai puțin seara...

Madison – Chiar voiați să vă omorâți mai devreme sau era un strigăt de ajutor?

Alexandre – În orice caz, nu-mi amintesc să vă fi strigat pe dumneavoastră...

Madison – Se pare că v-am auzit totuși.

Alexandre – E adevărat, îmi e tot mai greu să găsesc motive de speranță.

Madison – Vreți să-mi vorbiți despre asta?

Alexandre – Având în vedere situația dumneavoastră, mi-ar fi jenă să vă înșir toate lucrurile care mă deprimă.

Madison – Să continui să lupt chiar când știi că războiul e pierdut... nu asta înseamnă adevăratul curaj?

Alexandre – N-am spus niciodată că sunt curajos. Mi-ar plăcea să fiu la fel de curajos ca dumneavoastră.

Madison – Eu nu sunt curajoasă. Pur și simplu n-am de ales. Spre deosebire de dumneavoastră.

Alexandre – Eu? Eu mai am de ales doar între frânghie și pistol...

Madison – Aveți dreptate... Sunteți într-adevăr deprimant...

Alexandre – V-am avertizat, sunt un moș tâmpit. Nu știu dacă epoca asta e mai rea decât cea în care eram tânăr. Poate doar că acum sunt mai lucid. Iar luciditatea nu te face, de obicei, optimist.

Madison – Până la urmă, cred că aş bea un pahar de coniac.

Alexandre – Sunteţi sigură?

Madison – De ceva tot trebuie să mori.

Toarnă două pahare de coniac. Ciocnesc.

Alexandre – În sănătatea dumneavoastră! Scuzaţi-mă... cred că am dat-o iar în bară.

Ea zâmbeşte. Îşi golesc paharele.

Madison – Asta ar trezi şi un mort.

Alexandre – N-am mai băut de vreo zece ani. Nici nu ştiu de când e sticla aici. Dar alcoolul îmbătrâneşte bine, nu? Mai bine decât alcoolicii, în orice caz...

Madison – Totuşi are un gust ciudat. Sunteţi sigur că e coniac?

Se uită la sticlă.

Alexandre – Cred... Dar nu-mi mai amintesc prea bine ce gust are coniacul...

Madison – Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe tânărul de atunci.

Alexandre – Care tânăr?

Madison – Cel care era îndrăgostit de femeia din fotografie. Şi care încă avea poftă de viaţă...

Alexandre – Nu ştiu dacă v-ar fi plăcut.

Madison – Probabil era plin de entuziasm şi de speranţă.

Alexandre – De ambiţie, în orice caz.

Madison – Chiar nu mai aveţi niciun prieten?

Alexandre – Nu-i suport pe bătrâni, aşa că evit pe cât pot oamenii de vârsta mea. N-am chef să-mi întindă mereu cineva o oglindă în faţă ca să-mi contemplan decăderea.

Madison – Sunt sigură că n-aţi încetat să scrieţi în toţi anii ăştia.

Alexandre – De asta m-aţi făcut să beau? În speranţa că o să mă destăinui...

Madison – Un scriitor e făcut să scrie.

Alexandre – Bine, e adevărat. Am continuat să scriu... Dar nu voi mai publica nimic...

Madison – De ce?

Alexandre – V-am spus. Nu mai scriu ca să fiu citit. Sau poate doar de generaţiile viitoare. Cititorilor de azi nu mai am nimic să le spun.

Madison – Nici mie?

Alexandre – Nu vă cunosc. De ce credeţi că am ceva să vă spun?

Madison – Poate avem mai multe în comun decât credeți...

Alexandre – În afară de faptul că amândoi suntem condamnați să murim în curând?

Madison – Spuneți-mi măcar despre ce e cartea...

Ezită o clipă.

Alexandre – E un roman... foarte personal.

Madison – Autobiografic, deci...

Alexandre – Să-i spunem autoficțiune, cum se spune azi.

Madison – De asta nu vreți să-l publicați? Pentru că e prea personal?

Alexandre – Prefer să consider manuscrisul un jurnal intim. Nu-mi place exhibiționismul. Dacă îl public, o să se spună că, la bătrânețe, am ajuns să scriu romane sentimentale...

Madison – Credeam că nu vă pasă ce crede lumea despre dumneavoastră.

Alexandre – Se pare că n-am ajuns încă la acel nivel de înțelepciune.

Madison – Pentru că e imposibil.

Alexandre – Nu vă pierdeți timpul scriind o teză despre mine. Nu merită, credeți-mă.

Madison – Pentru mine e important.

Alexandre – Dar de ce? Trăiți-vă viața, odată! Mai ales dacă se poate termina dintr-o clipă în alta... Și, de altfel, eu tot nu vă cred. Nici acum nu mi-ați arătat dosarul medical.

Madison – Dacă nu mă credeți, de ce ați acceptat totuși să vorbiți cu mine?

Alexandre – Mi-am spus că, dacă ați inventat o asemenea poveste, trebuie să aveți un motiv serios. Care?

Madison – E puțin complicat...

Alexandre – Deci ați mințit. Și inima dumneavoastră e perfect sănătoasă.

Madison – Să spunem că... problemele mele de inimă sunt mai degrabă simbolice.

Alexandre – Atunci de ce mi-ați povestit toate astea?

Madison – Ca să vă înduișez, probabil. Voiați să mă dați afară...

Alexandre – Aș putea s-o fac și acum...

Madison – Dar n-o veți face.

Alexandre – Și de ce nu?

Madison – Pentru că vă stârnesc curiozitatea...

Alexandre – Spuneți că problemele de inimă sunt simbolice. Adică... o suferință din dragoste?

Madison – Într-un fel... Ca dumneavoastră, am suferit din cauza absenței unei persoane iubite.

Alexandre – Și eu ce legătură am cu asta?

Madison – O să vă spun curând, promit. Dar înainte aș vrea să vă cer o favoare.

Alexandre – Spuneți.

Madison – Aș vrea să citesc manuscrisul.

Alexandre – De ce vi l-aș încredința?

Madison – Pentru că, în adâncul dumneavoastră, vreți ca cineva să-l citească și să vă spună ce crede. Un autor scrie întotdeauna ca să fie citit... și recunoscut. Ca să fie iubit...

Alexandre – Singura persoană de care mi-aș fi dorit cu adevărat să fiu iubit... a dispărut din viața mea în urmă cu mai bine de patruzeci de ani.

Madison – Unde e manuscrisul?

Arată spre un dosar de pe birou.

Alexandre – Acolo...

Madison – Pot să-l văd?

Întinde mâna spre el, dar Alexandre o oprește.

Alexandre – Nu!

Ea ezită. O umbră de tristețe îi trece prin privire.

Madison – Până la urmă aveți dreptate. Sunteți chiar un moș tâmpit. Vă las să vă plângeți singur de milă...

Se pregătește să plece.

Alexandre – Stați...

Ezită, apoi ia manuscrisul și i-l întinde.

Alexandre – Vă las să-l citiți, cu o condiție.

Madison – Vă ascult.

Alexandre – Manuscrisul nu iese din apartamentul ăsta.

Madison – Vă temeți că aș putea să-i fac o copie și să-l public fără acordul dumneavoastră?

Alexandre – Ori acceptați, ori nu.

Ea ia dosarul și îi simte greutatea în mână.

Madison – O să-mi ia ceva timp.

Alexandre – Eu nu mă grăbesc. Dumneavoastră?

Madison – Nici eu.

Alexandre – Am o cameră de oaspeți, dacă vrei. Nu prea o mai folosesc. Toți prietenii mei au murit...

Madison – Mulțumesc pentru ospitalitate.

Alexandre – Vă las să citiți...

Iese. Ea se cufundă în lectura manuscrisului.

Întuneric.

Madison stă într-un fotoliu și citește în continuare manuscrisul. Întoarce ultima pagină. Închide dosarul și rămâne o clipă pe gânduri. Se ridică și privește spre fereastra de vizavi, în direcția publicului. Alexandre intră cu două cești de cafea și pune una în fața ei.

Alexandre – Pofțiți... Vă avertizez, e decofeinizată. Să nu vă bazați pe ea ca să vă țină trează.

Madison – Mulțumesc.

Alexandre – Deci n-ați reușit să ajungeți până la capăt...

Madison – Tocmai am terminat...

Alexandre – Deja? Nu se poate. Sigur ați sărit pagini...

Madison – Nu, vă asigur...

Alexandre pare puțin neliniștit de tăcerea care urmează.

Alexandre – Nu vă simțiți obligată să-mi spuneți ce credeți... Mai ales dacă nu v-a plăcut...

Madison – L-am devorat de la prima până la ultima pagină. N-am închis un ochi toată noaptea.

Alexandre – Bine... Asta mă liniștește puțin... Dar nu credeam că am scris un roman de suspans...

Madison – E cea mai bună carte a dumneavoastră. Din ea răzbate o umanitate care lipsea din celelalte.

Alexandre – Acum nu știu dacă să iau asta drept compliment... Cel puțin în ceea ce privește restul operei mele.

Madison – Celelalte romane erau strălucite. Acesta e tulburător.

Alexandre – Și ați observat? Subiectul se potrivește perfect cu tema tezei dumneavoastră.

Madison – Teza mea...?

Alexandre – „Figura absenței în universul românesc al lui Alexandre Delacroix.” Ați uitat deja?

Madison – Nu, bineînțeles. Și aveți dreptate. Povestea acestui bărbat care, la douăzeci de ani, alege să trăiască având drept singură companie fantoma primei sale iubiri...

Alexandre – Prima iubire nu se uită niciodată. Pentru că, de fapt, ne e dor de propria tinerețe. De toate primele dăți... Ar trebui să rămânem fideli primei iubiri, chiar dacă nu putem rămâne mereu fideli primei femei pe care am iubit-o.

Madison – Da, dar există un risc. Să ajungi să trăiești numai în trecut...

Alexandre – În orice caz, nu trebuie să renunți niciodată la vise. Deci credeți că ar trebui să-l public?

Madison – Dacă vă spun da, chiar o veți face?

Alexandre – Sunteți, până la urmă, o specialistă în opera mea.

Madison – Sunt sigură că romanul acesta v-ar putea relansa cariera literară... Pentru mine, ar merita unul dintre marile premii literare franceze.

Alexandre – Să nu exagerăm. Apreciez că încercați să-mi ridicați moralul, dar trebuie să rămână credibil...

Madison – Sunt cât se poate de sinceră, vă asigur.

Alexandre – Și perfect obiectivă, bineînțeles.

Madison – Vă îndoiiți?

Alexandre – Nu știu... Ceva îmi spune că n-ați venit la Paris doar ca să scrieți o teză despre un scriitor ieșit din modă.

O pauză.

Madison – Așa e. Nu v-am spus tot adevărul.

Alexandre – Nu sunteți bolnavă de inimă. N-aveți niciun motan. Presupun că nici studentă nu sunteți...

Madison – Ce e adevărat e că sunt americană și că am venit în Franța ca să vă întâlnesc.

Alexandre – Locuiți în apartamentul de vizavi de câteva săptămâni... De ce abia acum?

Madison – Ieri dimineață, de la fereastră, v-am văzut încercând să agățați frânghia de tavan. Apoi scoțând pistolul.

Alexandre – N-am găsit unde să prind frânghia.

Madison – M-am speriat. Mi-a fost teamă să nu dispăreți înainte să apuc să vă cunosc. Am fugit la dumneavoastră... și am improvisat.

Alexandre – V-a ieșit foarte bine. Ar trebui să faceți teatru... Dar știți, în viață, ca și pe scenă, trebuie să te ferești de ce crezi că vezi dincolo de cortină. Uneori nu e decât o iluzie. Proiecția propriilor noastre închipuiri...

Madison – Deci frânghia nu era ca să vă spânzurați?

Alexandre – Și dacă voiam doar... să agăț un candelabru?

Madison – Dar pistolul?

Scoate arma din sertar.

Alexandre – Ar putea fi o jucărie. O armă falsă, ca să sperii hoții... Sau o simplă brichetă... (*Apasă pe trăgaci și din țevă iese o flacără.*) O brichetă care, de altfel, nu-mi mai folosește la nimic. Mi-e atât de frică să mor, încât m-am lăsat de fumat. Dar țin mereu un pachet de țigări la îndemână, ca să-mi demonstrez că pot rezista tentației. Am renunțat și la alcool. Și chiar la cofeină. Vedeți cât de atent am grijă de sănătatea mea...

Madison – Deci nu aveți de gând să vă sinucideți?

Alexandre – Un plan concret, nu încă. Dorința, poate. Sincer, e aproape singura dorință care mi-a mai rămas: să termin cu toate. Dar pentru sinucidere îți trebuie curaj... iar eu nu-l am. Sau poate încă nu sunt suficient de disperat. Și apoi, la ce bun? O să-mi aștept rândul, ca toată lumea...

Madison – Atunci întâlnirea noastră ar fi doar rezultatul unei neînțelegeri?

Alexandre – Mi-e greu să cred că cineva traversează Atlanticul doar ca să intervieveze un scriitor ca mine. Și eu nu cred în coincidențe. Atunci de ce sunteți aici?

Madison – O să vă spun. Dar mai întâi, vă mulțumesc că mi-ați făcut onoarea de a fi prima cititoare a acestui manuscris.

Alexandre – Chiar v-a plăcut?

Madison – E o capodoperă. Dar am și o mică observație.

Alexandre – Aha, am ajuns și aici... Mă miram eu. Vă ascult.

Madison – Finalul nu mi s-a părut pe deplin convingător...

Alexandre – Aveți dreptate... E o poveste neterminată. Parcă i-ar lipsi un epilog...

Madison – Aș putea să vă ajut să-l găsiți...

Alexandre – Scrieți și dumneavoastră? Ați venit să-mi propuneți o colaborare? E adevărat, încep să rămân fără inspirație, dar încă n-am ajuns să caut un scriitor din umbră care să-mi scrie cărțile.

Madison – Nu, n-am venit pentru asta...

Alexandre – Și povestea cu teza e tot o invenție. Deci nu pentru privilegiul unei conversații literare cu mine ați jucat toată comedia asta...

Madison – Nu. Nu doar pentru asta...

Alexandre – Atunci de ce?

Madison – Cred că răspunsul e în manuscrisul pe care tocmai l-am citit. Fereastra de vizavi... De ce titlul ăsta?

Alexandre – Fereastra de vizavi... e fereastra apartamentului în care locuiți acum. Acolo trăia femeia pe care am iubit-o cândva.

Madison – Și care vă bântuie gândurile de când a plecat.

Alexandre – Am visat de multe ori că se întoarce. Că într-o zi va deschide ușa și va intra, așa cum ați făcut dumneavoastră azi...

Madison – De aceea o lăsați mereu deschisă...

Alexandre – Uneori mi se părea că văd o umbră în spatele perdelelor de la fereastra de vizavi. Când v-ați mutat și vedeam lumină noaptea, îmi imaginam că e ea...

Madison – Eram doar eu.

Alexandre – Semănați puțin cu ea... De aceea, când v-am văzut adineauri, am tresărit. Pentru o clipă am crezut că e ea. La douăzeci de ani. Apoi mi-am amintit că astăzi ar avea cam vârsta mea...

Madison – E adevărat, semăn cu ea.

Alexandre – Să nu-mi spuneți că sunteți fantoma ei.

Madison – Nu. Sunt cât se poate de reală.

Alexandre – Dar mai e ceva, nu-i așa?

Madison – Da.

Alexandre – De ce ați spus că chipul ei vă părea cunoscut?

O pauză.

Madison – Sunt nepoata ei.

Tăcere.

Alexandre – Nepoata ei...?

Madison – Când a plecat în Afganistan, era însărcinată. Și-a dat seama la scurt timp după plecare.

Alexandre – Însărcinată... cu mine?

Madison – Da.

Alexandre – De ce nu mi-a spus nimic?

Madison – Ați spus-o chiar dumneavoastră. Era o altă epocă. N-a vrut să vă impună să deveniți tată. A crezut că poate crește copilul singură. Și asta a făcut.

Alexandre – N-am știut nimic despre asta.

Madison – Nici eu. Cel puțin până nu demult.

Alexandre – Când ați aflat?

Madison – Acum câțiva ani. Când am împlinit optsprezece ani, bunica mi-a povestit totul. Povestea dumneavoastră de dragoste...

Alexandre – Atunci ați fi nepoata mea.

Madison – Da. Sunt nepoata dumneavoastră. *(O pauză.)* Nu mă credeți?

Alexandre – Ba da... În mod ciudat, după toate minciunile pe care mi le-ați spus, tocmai în privința asta n-am nicio îndoială.

Madison – Înțeleg că e greu de auzit. Luați-vă cât timp aveți nevoie. Nu-mi datorați nimic. Dacă asta doriți, plecați așa cum am venit și nu veți mai auzi niciodată de mine.

Alexandre – Rămâneți, vă rog.

Madison – Sunt aici.

O pauză.

Alexandre – Pot înțelege că atunci nu mi-a spus nimic. Dar după aceea?

Madison – V-am spus. N-a vrut să vă impună această paternitate. Iar mai târziu vă pierduse urma.

Alexandre – La puțin timp după plecarea ei, am plecat și eu din apartamentul ăsta. Nu mai suportam să văd zilnic fereastra aceea care îmi amintea de absența ei.

Madison – V-a trimis o scrisoare cu foarte mult timp în urmă. I s-a întors cu mențiunea „nu mai locuiește la această adresă”.

Alexandre – M-am întors aici acum câțiva ani. Tocmai ca să scriu cartea asta. Ca să exorcizez trecutul.

Madison – Dar fantoma ei n-a încetat să vă bântuie...

Alexandre – Am cunoscut și alte femei, bineînțeles. Dar toată viața am trăit cu amintirea primei iubiri. N-am mai iubit pe nimeni altcineva...

Madison – Ea nu știa dacă v-ați căsătorit. Dacă v-ați întemeiat o familie.

Alexandre – Nu.

Madison – A auzit de dumneavoastră când ați devenit un scriitor celebru.

Alexandre – Și tot din speranța de a o recuceri am făcut tot ce-am putut ca să reușesc în lumea literară. Speram și că faima mea o va ajuta să-mi dea de urmă. Atunci ar fi putut să mă contacteze.

Madison – Se temea că ați fi crezut că se întoarce din interes, după ce deveniseți un autor de succes...

Alexandre – Atunci am o fiică...

O pauză.

Madison – Nici despre boala mea nu v-am mințit chiar de tot. De fapt, mama mea era cea care avea inima fragilă. A murit la puțin timp după ce m-am născut, fără să știe cine era tatăl ei.

Alexandre – Îmi pare rău.

Madison – Bunica m-a crescut. Iar când am devenit majoră, a vrut să știu cine era bunicul meu. Dar n-a avut curajul să reia legătura cu dumneavoastră.

Alexandre – Așa că ați decis să faceți dumneavoastră pasul și ați venit la Paris.

Madison – Nu mă vedeam povestindu-vă toate astea într-o scrisoare sau la telefon. Voiam să vă întâlnesc înaintea. Aveați reputația unui urs morocănos. Dacă nu mi-ați fi fost simpatic, n-aș fi spus nimic. Și m-aș fi întors la New York.

Alexandre – Dar v-am primit atât de bine încât ați hotărât să mă adoptați...

Madison – Și mai ales am citit manuscrisul. Am înțeles că n-ați uitat niciodată acea femeie. Bunica mea...

Alexandre – Ați făcut bine că ați venit... și că mi-ați spus sfârșitul poveștii.

Madison – Nu e chiar sfârșitul... (*Alexandre e din nou zguduit.*) Sunteți bine?

Alege umorul ca să-și ascundă emoția.

Alexandre – Eram deja deprimat din cauza vârstei, iar acum îmi spuneți că sunt bunic.

Madison – Nu vă bucură?

Alexandre – Ba da, sigur... dar aflu în același timp că am avut o fiică și că a murit.

Madison – Dar eu sunt aici... Aproape că nu mi-am cunoscut mama. Iar acum am un bunic.

Alexandre ia manuscrisul.

Alexandre – O să public cartea. O s-o dedic fiicei pe care n-am s-o cunosc niciodată. Și nepotei care, într-o zi, a intrat la mine fără să anunțe și mi-a forțat ușa...

Madison – Ușa era deschisă...

Alexandre – Dar tot trebuie să găsesc un final adevărat pentru roman.

Madison – La asta vă pot ajuta, v-am spus.

Alexandre – Nu știu cât o să-mi mai reziste inima dacă mai aveți și alte surprize.

Madison – Mai e una singură.

Alexandre – Spuneți. La câte am aflat...

Madison – Bunica mea trăiește.

Alexandre – Și unde locuiește acum?

Madison – La New York.

Alexandre – Atunci sărutați-o din partea mea...

Madison – O puteți face chiar dumneavoastră.

Alexandre – Mă luați cu dumneavoastră în America?

Madison – Bunica a venit cu mine. E în apartamentul de vizavi.

O pauză. Este vizibil tulburat.

Alexandre – Acum chiar încep să mă sperii...

Madison – E încă o femeie foarte frumoasă... și nu v-a uitat niciodată. V-a citit toate cărțile...

Alexandre – Dar n-a vrut să cunoască viața autorului.

Madison – Dumneavoastră spuneți că nu are importanță...

Alexandre – Femeia absentă din roman e ea.

Madison – Da, dar încă nu l-a citit... Nu știa dacă vă mai amintiți de ea. Dacă o mai iubiți...

Alexandre – O iubesc și acum... Cartea asta e dovada...

Privește spre public, în direcția ferestrei de vizavi.

Madison – Ei? Îi spun să vină?

Alexandre – Ea a traversat Atlanticul ca să mă regăsească. Eu pot măcar să traversez palierul ca s-o întâlnesc...

Alexandre o sărută pe Madison.

Madison – Vă las să mergeți singur la ea. O să vedeți. Aproape nimic nu s-a schimbat dincolo de fereastra de vizavi. Și ușa e tot deschisă...

Iese. Madison rămâne și privește spre fereastra de vizavi.

Întuneric.

Sfârșit

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită